

Arrest

**nr. 50 447 van 28 oktober 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietig-verklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 juli 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat I. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 februari 2005 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging. Het visum werd verzoekster toegestaan.

1.2. Verzoekster diende op 30 september 2009 een vestigingsaanvraag in functie van haar Belgische moeder. Diezelfde dag besliste de gemachtigde van de burgemeester om deze aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 19 quinquies).

1.3. Verzoekster diende op 10 maart 2010 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische stiefvader.

1.4. Op 13 juli 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd verzoekster betekend op 10 augustus 2010.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"(...) Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: De verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet afdoende bewezen.

Betrokkene doet een aanvraag gezinshereniging in functie van haar stiefvader de heer (S.E.M.). De heer (E.S.E.M.) zou getrouwd zijn mét de moeder van betrokkene, mevrouw (M.E.K.).

Om de verwantschap met haar stiefvader, in casu de referentiepersoon, te bewijzen legt betrokkene een geboorteakte van haarzelf en de huwelijksakte van de moeder van betrokkene met de stiefvader van betrokkene voor. De gegevens van deze documenten spreken elkaar echter tegen:

de geboorteakte van betrokkene vermeldt als geboortejaar van de moeder, mevrouw (M.E.K.), het jaar 1965.

de huwelijksakte van de moeder van betrokkene vermeldt als geboortejaar van de moeder, mevrouw (M.E.K.), het jaar 1971.

Ook op de Belgische identiteitskaart en in de gegevens van het rijksregister is Het geboortejaar 1971 terug te vinden bij mevrouw (M.E.K.), echtgenote van de heer (E.S.M.).

Betrokkene heeft bijgevolg geenszins bewezen dat de echtgenote van de referentiepersoon haar moeder zou zijn en dientengevolge is ook de verwantschap met de referentiepersoon zelf niet bewezen. Het recht op verblijf wordt omwille van deze reden dan ook geweigerd aan betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker een schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de formele en materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster betoogt als volgt:

"1. De motivering in de bestreden beslissing

De Minister van Binnenlandse Zaken wijst het verzoek af door te stellen dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

2. Juridisch kader

Op grond van artikel 62 van de Vreemdelingenwet moet elke administratieve beslissing met redenen worden omkleed en ter kennis worden gebracht van de betrokken vreemdeling.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt eveneens een motiveringsverplichting op. Het tweede artikel van deze wet bepaalt dat de bestuurs-handelingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Het derde artikel voegt hieraan toe dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Artikel 6 van de Motiveringswet van 1991 bepaalt dat de wet slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen dan die bepaald in de voorgaande artikelen.

Op grond van het algemeen beginsel betreffende de materiële motiveringsplicht moet elke bestuurs-handeling worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt ondermeer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren.

3. Toetsing

3.1. De materiële motiveringsplicht werd geschonden

Iedere administratieve rechtshandeling moet worden gedragen door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden, de beslissing moet worden gedragen door deugdelijke motieven. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in recht ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden.

Om die reden zal een motievencontrole altijd uit vier stadia bestaan waarbij men begint bij het onderzoek naar het bestaan van de motieven, vervolgens naar dat van de feitelijke juistheid van de motieven, naar het nagaan of de motieven juridisch juist zijn en uiteindelijk de inhoud van de beslissing.

Zoals vermeld werd door verzoekster op 10.03.2010 een aanvraag conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend. Bij beslissing d.d. 13.07.20 (ter kennis gebracht op 10.08.2010) werd deze aanvraag geweigerd. Deze weigering is gesteund op een schending van de motiveringsplicht doordat de Dienst voor Vreemdelingenzaken stelt dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden om te genieten van het recht op een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De beslissing d.d. 13.07.2010 stelt:

(...)

Ten bewijze van de aanverwantschap heeft verzoekster bij haar aanvraag volgende documenten overgemaakt:

- geboorteakte van verzoekster*
- huwelijksakte van de moeder van verzoekster met haar stiefvader.*

Bij beslissing d.d. 13.07.2010 werd echter gesteld dat verzoekster geenszins bewezen heeft dat de echtgenote van de referentiepersoon haar moeder zou zijn en diens gevolg is ook de verwantschap met de referentiepersoon (stiefvader) zelf niet bewezen.

Verzoekster kan echter wél bewijzen de biologische dochter te zijn van mevrouw (M.E.K.).

Zij verwijst hiervoor naar stuk 3, zijnde het deskundig rapport van het DNA-onderzoek uitgevoerd bij verzoekster en haar moeder.

Op donderdag 12 augustus 2010 werd bij beiden een bloedstaal afgenomen door gerechtsdeskundige mevrouw (S.D.B.) (Universitair Ziekenhuis Gent) teneinde na te gaan of (M.E.K.) en (H.E.K.) (verzoekster) moeder en dochter zijn.

Mevrouw (S.D.B.) besluit in het definitief deskundig rapport d.d. 19.08.2010 volgende:

'Met de gebruikelijke genetische kenmerken, die meer dan 99,999% van de bewezen niet-moeders kunnen detecteren werd met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aangetoond dat (M.E.K.) de biologische moeder is van (H.E.K.).'

Besluit: Betrokkene bewijst wél de biologische dochter te zijn van mevrouw (M.E.K.). Ingevolge deze biologische band is ook de verwantschap met de referentiepersoon, de heer (S.E.M.) (stiefvader) bewezen. Ten bewijze van het huwelijk tussen haar moeder en de heer (S.E.M.) heeft verzoekster de huwelijksakte reeds bij de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart neergelegd.

3.2. De formele motiveringsplicht werd geschonden

De formele motiveringsverplichting valt uiteen in een evenredigheids- en een draagkrachtvereiste.

Op grond van de evenredigheidsvereiste is het nodig dat de motivering evenredig is aan het belang van de beslissing. In casu betreft het het bevel het land te verlaten. De hierboven geciteerde motivering is niet evenredig aan het belang van de beslissing voor verzoekster. De gevolgen van de beslissing zijn dermate ernstig voor haar dat zij de mogelijkheid moet hebben de redenen te kennen die aanleiding geven tot weigering van vestiging.

Om aan de draagkrachtvereiste voldaan te zijn, is het nodig dat de motivering voldoende concreet en precies is. Dit houdt in dat het bestuur geen vage bewoordingen mag gebruiken en dat de motivering moet toegepast zijn op de concrete situatie. Dit heeft tot gevolg dat algemene formuleringen uit den boze zijn. De ratio legis hiervan is gelegen in het feit dat de overheid haar beoordelingsbevoegdheid effectief en met kennis van zaken moet kunnen uitoefenen.

In casu beperkt de Minister zich tot het stellen dat de aanvraag om een verblijfskaart d.d. 10.03.2010 wordt geweigerd om reden dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden. Nochtans blijkt uit voorgaande dat wél voldaan werd aan de voorwaarden.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard.

De Minister heeft zich uitsluitend gebaseerd op het niet voldoen aan de voorwaarden om zijn beslissing te nemen, wat een flagrante schending inhoudt van de zorgvuldigheidsplicht aangezien de minister niet

met de vereiste zorgvuldigheid haar beslissing heeft voorbereid en uitgevoerd, zeker nu blijkt dat wél voldaan werd aan de voorwaarden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Er wordt uitvoerig alsook concreet en precies uiteengezet waarom de verwantschap tussen verzoekster en haar stiefvader en moeder niet afdoende bewezen wordt geacht. Verzoekster laat na haar betoog dat de motivering van de bestreden beslissing “*vage bewoordingen*” hanteert alsook “*algemene formuleringen*” bevat te concretiseren. Alleszins mist dit betoog op zicht van de bestreden beslissing feitelijke grondslag. Ook het betoog van verzoekster dat de gemachtigde van de staatssecretaris “*zich (beperkt) tot het stellen dat de aanvraag om een verblijfskaart d.d. 10.03.2010 wordt geweigerd om reden dat niet voldaan wordt aan de voorwaarden*” mist feitelijke grondslag. Het is niet omdat verzoekster van mening is dat wel aan de voorwaarden is voldaan dat hierdoor de formele motiveringsplicht werd geschonden. Verzoekster poneert dat de motivering van de bestreden beslissing niet evenredig is aan het belang van de beslissing voor haar, maar hieruit volgt niet dat de motivering de beslissing niet kan dragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat ook dit erop wijst dat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101 624).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van de in punt 1.3. bedoelde aanvraag, ten bewijze van haar verwantschap met haar voorgehouden stiefvader en moeder, haar geboorteakte en de huwelijksakte van haar voorgehouden moeder en haar stiefvader heeft neergelegd.

2.7. De bestreden beslissing stelt hieromtrent:

“De gegevens van deze documenten spreken elkaar echter tegen:

- de geboorteakte van betrokkene vermeldt als geboortejaar van de moeder, mevrouw (M.E.K.), het jaar 1965

- de huwelijksakte van de moeder van betrokkene vermeldt als geboortejaar van de moeder, mevrouw (M.E.K.), het jaar 1971.

Ook op de Belgische identiteitskaart en in de gegevens van het rijksregister is Het geboortejaar 1971 terug te vinden bij mevrouw (M.E.K.), echtgenote van de heer (E.S.M.).”

2.8. De Raad merkt op dat verzoekster voorgaande vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist. Het komt de Raad derhalve niet kennelijk onredelijk voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de vastgestelde tegenstrijdigheden in de neergelegde akten in casu oordeelde: *“Betrokkene heeft bijgevolg geenszins bewezen dat de echtgenote van de referentiepersoon haar*

moeder zou zijn en dientengevolge is ook de verwantschap met de referentiepersoon zelf niet bewezen.”

2.9. Waar verzoekster betoogt wel degelijk te kunnen bewijzen de biologische dochter te zijn van mevrouw E.S.M. en hiervoor verwijst naar een deskundig rapport van 18 augustus 2010 met daarin de resultaten van een DNA-onderzoek, merkt de Raad op dat het deskundig rapport dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en dat het de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met een rapport dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing. Het staat verzoekster echter vrij om een nieuwe aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart in te dienen indien ze meent te voldoen aan de daartoe door de wet gestelde voorwaarden.

2.10. Verzoekster toont niet aan met welke elementen de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening zou gehouden hebben toen hij de bestreden beslissing trof. Verzoekster kan niet dienstig betogen dat de zorgvuldigheidsplicht geschonden werd omdat *“de Minister zich uitsluitend gebaseerd (heeft) op het niet voldoen aan de voorwaarden om zijn beslissing te nemen”* aangezien uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig gemotiveerd heeft waarom verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.11. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 juncto artikel 12 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Verzoekster betoogt:

“Verzoekster woont inmiddels geruime tijd in België en heeft hier het ‘centrum van haar belangen’ gevestigd, in die zin dat haar privé-leven inmiddels volledig verankerd is in België.

Door de handhaving van de bestreden beslissing, en de daaruit voortvloeiende weigering tot vestiging, zou het recht van verzoekster op eerbiediging van zijn privé-, gezins-, en familieleven (artikel 8 EVRM) op onaanvaardbare wijze worden geschonden.

Indien verzoekster de aanvraag zou indienen in haar land van herkomst, zou zij gedurende enkele jaren gescheiden worden van haar sociale relaties, aangezien deze procedure enkele jaren in beslag neemt. Ook al betekent dit slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, zulks is vanzelfsprekend niet bevorderlijk voor een relatie, van welke aard ook.”

2.12. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekster in gebreke blijft uiteen te zetten waarom zij artikel 12 van het EVRM, dat het recht om te huwen omvat, geschonden acht door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.13. Waar verzoekster een schending van artikel 8 EVRM opwerpt dient opgemerkt te worden dat verzoekster op geen enkele manier aantoont dat zij een privé- of gezinsleven op Belgisch grondgebied onderhoudt dat de door het verdragsartikel voorziene bescherming verdient. Verzoeksters bewering dat zij door het indienen van een aanvraag in haar land van herkomst enkele jaren zou gescheiden worden van *“haar sociale relaties”* wordt op geen enkele manier geconcretiseerd. Bovendien dient samen met de verwerende partij vastgesteld te worden dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172 824; RvS 14 november 2005, nr. 151 290; RvS 15 februari 2005; nr. 140 615, RvS 23 januari 2002, nr. 102 840). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent met betrekking tot artikel 8 van het EVRM dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het gezinsleven kunnen inperken (EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). Bijgevolg is een weigeringsbeslissing, gesteund op het gegeven dat iemand de verwantschapsband met de personen waarmee gezinshereniging wordt beoogd niet aantoont, zowel legaal als legitiem (cfr. RvS 29 juni 2009, nr. 194 826). Het verzoekschrift bevat geen elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoeksters belangen en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering. De bewering van verzoekster ten slotte dat het indienen van een aanvraag in het land van herkomst *“enkele jaren”* in beslag neemt, wordt op geen enkele wijze gestaafd.

Het tweede middel is deels onontvankelijk en deels ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA